

ВІДЧУТТЯ СВЯЩЕННОГО

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон

з президентства сімдесятників

Вогник ЦСО для молодих дорослих • 7 листопада 2004 р. • Університет Бригама Янга

Я озглавив цей виступ так: “Відчуття священного”, і я мав на увазі вдячність за священне і благоговіння перед ним. Говорячи про суспільство взагалі, я боюся, що багато хто з мого покоління був недбайливим у тому, щоб передати вашому поколінню відчуття священного і розуміння того, як саме поважати святині. Наскільки це можливо, я сподіваюся нейтралізувати деякі з тих поганих прикладів, які настільки явно постають перед вами. Я сподіваюся допомогти вам покращити вашу здатність бачити, що саме є священним, і з благоговінням ставитися до всього, що є святым.

Ось чому важливо мати відчуття священного—якщо не цінувати святині, їх буде втрачено. Не відчуваючи благоговіння, людина ставатиме все більше недбалою у своєму ставленні, і недисциплінованою у своїй поведінці. Вона віддалятиметься від того захисту, який міг би забезпечити її завіт з Богом. Її відчуття підзвітності перед Богом ставатиме дедалі слабшим і зрештою про підзвітність буде забуто. А після цього людина буде піклуватися лише про свій комфорт і вдоволення своїх неконтрольованих бажань. Зрештою вона дійде до того, що зневажатиме священне, навіть [Самого] Бога, а після цього—і саму себе.

З іншого боку, маючи змогу відчувати священне, людина зростає в розумінні та істині. Святий Дух стає її частим, а згодом і постійним супутником. Усе більше і більше вона стоятиме на святих місцях і їй довірятимуть святині. Її мета—вічне життя, що є діаметрально протилежним по відношенню до цинізму та розпаду.

Парадокс у тому, що більшість із того, що я хочу передати, неможна насправді передати людині від людини. Це має зростати зсередини. Але якщо зможу допомогти вам глибоко обдумати деякі речі, тоді Дух зможе працювати в вас, так що ви не матимете необхідності в мені або в комусь іншому, щоб почути, що саме є священним, або як реагувати на нього—ви відчуватимете це самі. Це буде частиною вашої природи; насправді, значною мірою це вже є.

Іноді, прагнучи досягнути якусь ідею, корисним буває розглянути її протилежність. Контраст прояснює. Отже, намагаючись краще зрозуміти, що це таке—

мати вдячність за священне і благоговіти перед священним, розгляньмо кілька прикладів і наявності відчуття священного і відсутності.

1. Пророки і Писання

Перш за все, замисліться над тим, хто такі пророки і що таке Писання. Одна річ, яку ми бачимо навколо себе, а іноді і в собі—це тенденція ставитися легко-важно до посланців Божих та їхніх послань. Це не нове явище. Від часів Адама багато хто ігнорував тих, кого Господь послав у Своє ім'я, і навіть нападав на них. Ісус описав це у притчі:

“Був господар один. Насадив виноградника він, обгородив його муром, видовбав у ньому чавило, башту поставив, і віддав його винарям, та й пішов”.

Ви розумієте аналогію: Господь створив для нас виноградник—цю землю, і ми є Його орендарями, або управителями у земній царині, віддаленій від Його присутності.

“Коли ж надійшов час плодів, він до винарів послав рабів своїх, щоб прийняти плоди свої”.

[Інакше кажучи, Бог посилає Своїх пророків та інших посланців навчати нас і отримувати звіти про наше управління].

“Винарі ж рабів його похапали, і одного побили, а другого замордували, а того вкаменували.

Знов послав він інших рабів, більш як перше, та й їм учинили те саме.

Нарешті послав до них сина свого і сказав: Посоромляться сина мого.

Але винарі, як побачили сина, міркувати собі стали: Це спадкоємець; ходім, замордуймо його, і заберемо його спадщину!” (Матвій 21:33–38).

Це було найгіршим святотатством, що Ісуса Христа, Самого Сина Божого, відкинули і навіть віддали на смерть. І це продовжується. У багатьох частинах сьогоденного світу ми бачимо зростаюче неприйняття Сина Божого. Його божественність піддають сумні-

вам. Його євангелію вважають недоречною. У повсякденному житті Його вчення ігнорують. Ті, хто правомочно говорить у Його ім'я, знаходять небагато поваги у мирському суспільстві.

Якщо ми ігноруємо Господа і Його слуг, ми можемо з таким самим успіхом бути і атеїстами—бо кінцевий результат буде практично таким самим, [як у них]. Це те, що Мормон описав як типове явище після довгих періодів миру і процвітання: “Тоді настає час, коли вони кам'яніють серцями своїми і забувають Господа Бога свого, і топчуть під ногами Святого” (Геламан 12:2). Отже ми маємо спитати себе: чи ми шануємо Святого і тих, кого Він посилає?

За кілька років до того, як Єпископа Роберта Д. Хейлза самого покликали бути апостолом, він згадував про один випадок, коли його батько продемонстрував свої почуття до цього святого покликання. Єпископ Хейлз казав:

“Кілька років тому, одного зимового дня, коли напало багато снігу, мій батько, якому тоді було за вісімдесят, чекав у гості одного з членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Батько був художником, і він намалював картину, де був зображений дід того апостола. Той люб'язний апостол вирішив не чекати, поки йому привезуть ту картину, а прийти самому, взяти її та подякувати моєму батькові. Знаючи, що батько буде хвилюватися, аби все було готовим до того візиту, я завітав до нього. Снігу було так багато, що снігоприбиральні машини нагромадили замет перед його ганком. Батько лопатою розчистив доріжку, а після цього попрацював, розкидаючи замет. Він повернувся в дім відчуваючи втому і біль. Коли я прийшов, у нього боліло серце від перевтоми і великого занепокоєння. Перш за все я сказав йому, що це неумудро—докладати такі зусилля. Хіба він не знав, якими будуть наслідки такої праці?

“Роберт,—сказав він, важко дихаючи,—хіба ти не розумієш, що апостол Господа Ісуса Христа прийде в мій дім? Доріжка має бути розчищеною. Неможна, щоб він ішов крізь замети”. Він підняв руку і сказав: “О Роберт, ніколи не забувай і не приймай як щось пересічне те, який це привілей—знати апостолів Господа і служити разом з ними” (in Conference Report, Apr. 1992, 89; or *Ensign*, May 1992, 64).

Я думаю, що це більше, ніж збіг обставин, що такий батько був благословенний сином, який служить апостолом.

Ви можете спитати себе: “Чи дивлюся я на покликання пророків і апостолів як на священні? Чи ставлюся я до їхніх порад серйозно або чи є це для мене чимось неважливим?” Наприклад, Президент Гордон Б. Хінклі радив набувати освіту та професійну підготовку, уникати порнографії, як пошесті, поважати жінок, позбуватися споживацької заборгованості, бути вдячними, розумними, чистими, вірними, смиренними і молитовними і робити все, абсолютно все, що в наших силах.

Чи ваші вчинки показують, що ви бажаєте пізнати і практикувати те, чого він навчає? Чи ви ретельно вивчаєте його слова і твердження його Братів? Чи є це тим, за чим ви відчуваєте голод і спрагу? Якщо так, то ви маєте відчуття святості покликання пророків—свідків і посланців Сина Божого.

Протягом поколінь важливим аспектом пророчого чину було складання історичних літописів та слова Божого. Писання священні. Коли Алма передавав пластини Нефії та інші літописи Геламанові, він застерігав: “Пам'ятай, сину мій, що Бог довірив тобі те, що є священним, що він утримував священним... Гляди, тильну цю священні справи, так, гляди, щоб ти сподівався на Бога і жив” (Алма 37:14, 47; курсив додано).

У наших руках великий обсяг Писань. Літописи починаються від перших патріархів і простягаються в той час, у який ми живемо. Я думаю, що такого обсягу Писань ніколи раніше в історії не було, і, безумовно, Писання зараз більш доступні, ніж будь-коли в минулому. Я впевнений: якби ви або я тримали в руках оригінальні сувої, на яких писав Мойсей, або ті самі металеві пластини, на яких гравіював Мормон, ми б відчували глибоке почуття благоговіння і трепет, і ми б ставилися до цих речей з великою дбайливістю. Так і треба до них ставитися, бо це священні речі, і почасті вони освячені трудами й жертвами святих пророків, які з такою ретельністю створювали їх.

Але найбільша цінність цих сувоїв та пластин—не в самих цих предметах, але в словах, що вміщені в них. Вони священні, тому що вони є словами Бога, і хоч у нас немає оригіналів цих документів, ми маємо самі слова. Отже, те, що ми маємо, є святим—Священним Писанням.

Нам дано у володіння записані слова Бога, і нам слід спитати себе, чи ми шануємо священну природу цих літописів. Дехто порушує святість Писань, сміючись з них або заперечуючи їхню достовірність. Це, безумовно, є дуже серйозною справою.

Але якщо більшість з нас—тих, хто з готовністю визнає істинність Головних трудів,—і винна у неповазі до священної природи Писань, то це є наслідком нехтування. Ризик, від якого ми мусимо захищатися щоденно, полягає в тенденції до легковажного ставлення або навіть ігнорування святого слова. Звертаючись до старійшин у 1832 р., Господь, докоряючи, казав:

“І ваш розум у часи минулі був затьмареним через зневіру і через те, що ви легковажно ставились до того, що отримали—

Ця суєтність і зневіра підвели усю Церкву під засудження.

І вони залишатимуться під цим засудженням, доки вони не покаються і не згадають новий завіт, саме Книгу Мормона і попередні заповіді, які Я дав їм, щоб не тільки говорити, але й чинити згідно з тим, що Я написав” (УЗ 84:54–55, 57; курсив додано).

Відчуття священного включає вдячність за Писання, навіть любов. Відчуття священного спонукає людину бенкетувати словами Христа (див. 2 Нефій 31:20; 32:3), що, у свою чергу, поглиблює благоговіння перед Його словом.

2. Тіло—храм Божий

Тепер я звернуся до іншого прикладу нашої теми, священної природи наших фізичних тіл. Так само як Бог і Христос заслуговують на наше благоговіння, так само Їхні труди заслуговують на нашу повагу і благоговіння. Це, безумовно, включає таке чудовне створіння, як наша земля. Але, якою б чудовою не була ця земля, вона не є найвеличнішим з Божих створінь. Ще величнішим є це чудове фізичне тіло. Воно є за самою подобою особи Бога. Воно є незамінним для набуття земного досвіду і ключовим для нашої вічної слави.

Моїм благословенням була нагода бути присутнім під час народження кожного з наших п'ятьох дітей. Кожного разу я відчував, що це священна подія. Безсумнівно, відбувалося щось божественне і чудесне. Я нібито чую, як моя дружина каже: “Тобі легко казати. Це ж не ти мучився”. Безсумнівно, існує багато того, що ми могли б назвати “переживаннями реального світу”, пов'язаними з народженням. Перед усіма матерями світу я з готовністю визнаю, що я не ділив з вами ваш біль і я не претендую на те, щоб досягнути його.

Але, кажучи серйозно, хіба страждання жінки у створенні фізичного тіла не додають святості цьому створінню і самій жінці? Її жертва ще більше освячує те, що вже є святим.

Деякі помилково вважають, що вони ні перед ким не відповідають за те, як вони поважають своє фізичне тіло. Однак нам виразно сказано, що ми залишаємося підзвітними перед Богом. “Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої?”

Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!” (1 Коринтянам 6:19–20).

“Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той то ви!” (1 Коринтянам 3:17). “Тож благаю вас,... через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Римлянам 12:1).

Як саме нам слід зберігати святість цього найважливішого і найсвятішого з Божих створінь? Як мінімум, ми не будемо в жодний спосіб оскверняти наші тіла. Прямо кажучи, якщо ми маємо відчуття священного, ми не будемо спотворювати своє тіло такими речами, як татуїровки і пірсінг. Дехто дивується, чому Президент Церкви згадує про ці речі. Вони спантеличені прямою і недвозначністю його поради з цього приводу. Він сказав:

“Татуїровка—це графіті на храмі нашого тіла.

Так само і пірсінг, або проколювання тіла для численних кілець у вухах, в носі, навіть уязику. Як вони можуть думати, що це красиво? Це минуща примха, але її наслідки можуть бути незникаючими... Перше Президентство і Кворум дванадцятьох проголосили, що ми закликаємо не робити татуїровки, а також “проколювання тіла для будь-яких цілей, крім медичних”. Однак ми залишаємося нейтральними, коли мова йде про “мінімальне проколювання вух жінками для однієї пари сережок” (Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Oct. 2000, 70–71; or *Ensign*, Nov. 2000, 52).

Чому б це пророк Божий говорив про речі, які здається, є настільки неважливими? Тому що вони не є неважливими. Осквернення або спотворення Божого створіння, Його храму, є глузуванням з того, що є священним. Це може здаватися неважливим тільки тій людині, яка втратила відчуття священного. Не робіть цього.

Нескромний одяг також ганьбить святість людського тіла. Висували багато аргументів, щоб виправдати нескромні фасони та порнографію. Дехто енергійно стверджує, що не можна прийняти жодного закону, щоб запобігти таким виявам, а після цього каже, що це не може бути неправильним, оскільки не існує закону проти цього.

З іншої тривіальної аргументації нещодавно “витерли пил” і використали, щоб виправдати атлеток-олімпійок, які позували голими для порнографічних журналів. Один редактор сказав: “Ці жінки... мають феноменальні тіла, і це нагода показати ці тіла” (in Steve McKee. “An Olympic Pose Isn’t What It Used to Be”, *Wall Street Journal*, Aug. 18, 2004, A8). Ось що він, безумовно, насправді сказав: “Я думаю, я заслуговую на те, щоб заробити гроші на цих феноменальних тілах”.

Якою б не була аргументація, ви часто будете бачити, що справжня мотивація, що стоїть за нескромністю, є чиясь прагнення мати собі прибуток від збудження, чиясь жага до грошей. Тіло є храмом Божим, і порнографія та нескромний одяг є доказом того, що грошоміни знову оскверняють храм.

Ми можемо говорити про Слово мудрості та про деякі інші речі, але серед усього, що можна назвати оскверненням тіла, найшкідливішим, найруйнівнішим, найгіршим актом неблагоговіння є сексуальна аморальність та її супутниці, статеві зловживання.

Не можна уявити більш глибокого осквернення Божого створіння, ніж профанація його найсвятішого використання. Ви просто не повинні робити нічого подібного. Навіть не наближайтеся до цього. “Утікайте від розпусти... Хто чинить розпусту, той грішить проти власного тіла” (1 Коринтянам 6:18). “Стережися молодечих пожадливоростей” (2 Тимофія 2:22). “Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас... спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас” (Якова 4:8). Утримуйте своє тіло у святості як живу жертву Богові (див. Римлянам 12:1).

3. Священні місця і нагоди

Тепер розгляньмо на хвилину те, що стосується священних місць і подій. Говорячи через пророка Єзекіїля, Господь критикував священників Ізраїля за те, що вони не навчали поважати священну природу певних дій та місць:

“Священики її ламають Закона Мого, і зневажають Мої святощі, не розрізняють між святим та несвятим,

і не оголошують різниці між нечистим та чистим, від субіт Моїх закривають свої очі. І був Я зневажений серед них” (Єзекіїль 22:26).

Багато з того, про що говорив Господь, стосувалося храму. Згадується також субота. Ми звикли думати про наші храми і доми зборів, посвячені Господу, як про священні місця. На кожному храмі є серйозне нагадування, слова: Святість Господу—Дім Господа. Відчуття священного має спонукати нас діяти і говорити з благоговінням у цих будинках і поблизу них. Це спонукатиме нас мати на собі доречний одяг, коли ми знаходимося там.

Ми говоримо, що нескромне вбрання безчестить тіло, найсвятіше з Божих створінь. Зараз я говорю про нескромні, недоречні або брудні вбрання та поведінку, які в особливий час і в особливих місцях є знуцанням над святістю того, що там відбувається або ж знуцанням над святістю самого такого місця.

Дозвольте навести приклад. Якось одна молода жінка з іншого штату приїхала пожити кілька тижнів у своїх родичів в одне місце поблизу Солт-Лейк-Сіті. У першу неділю свого перебування тут вона прийшла до Церкви одягнена в просту, красиву блузку та спідницю, довжина якої сягала колін, а також легкий светр на гудзиках. На ній були панчохи і скромні черевики, а її волосся було зачісано просто і акуратно. Її зовнішній вигляд створював образ юної грації.

На жаль, вона одразу відчула себе “не у своїй тарілці”. Здавалося, що всі інші молоді жінки її віку (або приблизно її віку) були вдягнені в буденні спідниці, досить короткі, а також вузькі, схожі на теніски, блузи, що ледве закривали верхній край спідниці на талії (а у декого не закривали); на ногах не було ні панчіх, ні шкарпеток, а тільки шльопуючи сандалі чи босоніжки.

Можна було б сподіватися, що, побачивши ту нову дівчину, інші усвідомлять, наскільки були недоречними їхні манери та їхній одяг у каплиці в суботній день, і негайно зміняться на краще. Однак, як це не сумно, вони не змінилися, а гостя, щоб не відрізняться від інших, прийняла стиль (якщо це можна назвати стилем) приходу, де вона гостювала.

Тривожно спостерігати цю зростаючу тенденцію, яка не обмежується тільки молодими жінками, але поширюється і на жінок більш старших, на чоловіків і на юнаків. Багато років тому мій приход у штаті Теннесі збирався на церковні збори у приміщенні середньої

школи, поки нашу каплицю, пошкоджену торнадо, ремонтували. Релігійна громада іншого віросповідання також використовувала приміщення цієї школи для своїх богослужінь, поки будувалася їхня нова каплиця.

Я був шокований, побачивши, що вдягають до церкви люди з цієї іншої громади. Жоден чоловік не вдягав костюм або краватку. Здавалося, що вони повертаються з гольфу, або їдуть грати у гольф. Важко було знайти жінку, яка б мала на собі сукню або щось інше, крім звичайних штанів або навіть шортів. Якби я не знав, що вони прийшли до школи на церковні збори, я б подумав, що відбувається якийсь спортивний захід.

Одяг членів нашого приходу на тлі їхнього поганого прикладу мав дуже гарний вигляд, але я починаю думати, що ми зараз уже не так сильні і відрізняємося, бо здається, що ми все більше і більше сковзаємо до цього нижчого стандарту. Ми вживали термін “найкраще недільне вбрання”. Люди розуміли, що це має бути найкрасивіший одяг, який в них є. Яким саме має бути цей одяг, залежить від різних культурних традицій та рівня добробуту, але це має бути найкращий одяг.

Це образливо для Бога—приходити до Його дому, особливо в Його святий день, не будучи, наскільки це дозволяють наші можливості, найдбайливішим і найскромнішим чином одягненими і не маючи відповідного вигляду. Коли бідний член Церкви з перуанських пагорбів має переходити убрід річку, щоб дістатися церкви, Господь, безумовно, не буде ображений через плями брудної води на його білій сорочці.

Але як Бог може не відчувати болю, дивлячись на того, хто, маючи вдосталь одягу і навіть більше, ніж вдосталь, маючи змогу з легкістю дістатися приходу, з'являється у Церкві, вдягши зім'яті робочі штани та теніску. Іронія в тому, що, подорожуючи світом, я бачив, що члени Церкви, які мають найменше, якось чином знаходять можливість приходити на недільні збори акуратно вдягненими в чисте, красиве вбрання, найкраще з того, що в них є, у той час як ті, хто має більш ніж вдосталь, можуть з'явитися в каплиці в буденному, навіть неохайному одязі.

Дехто каже, що одяг і зачіска не мають значення—важливим є те, що всередині. Я вважаю, що, воістину, те, що всередині є важливим, але це те, що непокоїть мене. Буденний одяг у святих місцях і під час святих подій є посланням про те, що є всередині людини. Це може бути гординею, або бунтом, або чимось іншим, але, щонайменше, воно звучить так: “Мені це не потрібно. Я не розумію різниці між священним і богохульним”. У такому стані їх легко віддалити від

Господа. Вони не розуміють цінності того, що вони мають. Я хвилююся за них. Якщо вони не здобудуть певного розуміння і не знайдуть у собі певного відчуття священного, вони ризикують зрештою втратити все, що має найбільше значення. Ви є святими великого розподілу останніх днів—не забувайте.

Ці принципи також стосуються заходів і подій, які самі по собі є священними або пов'язані з тим, що заслуговує на благоговіння—обряди священства, наприклад: хрищення, конфірмації, висвячення, благословення причастя Господньої вечері, благословення хворих тощо. Учення і Завіти кажуть нам, що в обрядах священства “явлено силу побожності” (УЗ 84:20).

Алма каже, що “ці обряди було дано у цей спосіб, щоб з допомогою цього люди могли чекати на Сина Бога, це було символом Його чину, або це був Його чин, і це для того, щоб вони могли чекати на Нього для прощення їхніх гріхів, щоб вони могли увійти у покій Господа” (Алма 13:16).

Я вдячний і тим, хто виконує ці обряди, і тим, хто є присутнім або отримує їх, якщо вони виявляють повагу до священства і священної природи того, що відбувається.

Я вдячний за священників, учителів та дияконів, які вдягають сорочки і краватки, беручи участь в обряді причастя.

Я вдячний чоловікам, які вдягають сорочки і краватки перш ніж дати благословення хворому, коли обставини це дозволяють. Я вдячний тим, хто, приходячи на висвячення чоловіка у чин священства, вдягає своє “найкраще недільне вбрання”, де б і коли б це висвячення не відбувалося. Усі вони демонструють вдячність і повагу до Бога і до самої події. Вони демонструють, що мають відчуття священного.

Так само, як священним є початок життя, священним часом є закінчення смертного життя. І я вірю, що це стосується також найважливішої події, що може статися в житті—шлюбу, особливо вічного шлюбу. Саме тому тривожно бачити, як люди стають безтурботними, навіть неблагоговійними і нешанобливими у своїх розмовах, одязі і поведінці, беручи участь у подіях, пов'язаних із смертю та шлюбом.

Деякі похоронні служби стають нагодою для [демонстрації] легковажності і недоречного гумору. Особисті спогади, вельми доречні в розумних межах, можуть займати цілу годину, або дві, у той час як про Спокуту й Воскресіння Господа і про Його план спасіння згадують лише мимохідь, якщо взагалі згадують.

Іноді на шлюбні церемонії і часто—на шлюбні бенкети люди приходять у дуже буденному одязі. Складається враження, що їм немає часу почиститися після роботи або активного відпочинку. Своїм одягом вони кажуть, що шлюб, вшанувати який їх було запрошено, має невелику важливість.

Нещодавно я читав про одного чоловіка, який просив своїх товаришів вдягнути піджаки і краватки, коли вони всі прийдуть на один громадський захід, де будуть вшановувати їхню організацію і те, чого вона досягла. Їхнє служіння було суспільним, а не релігійним, і ми б не назвали його священним, але він розумів той принцип, що деякі речі заслуговують на повагу і що наша манера вдягатися є частиною виявлення цієї поваги. Він сказав, що збирається вдягнутися більш урочисто, “не тому, що я важливий, але тому, що ця подія є важливою”. Його коментар стверджує одну важливу істину. Насправді це зосередження не на нас. Діяти і вдягатися так, що це вшановувало священні події та місця—це зосередження на Богові.

4. Мова

А тепер наступне питання—про те в нашій мові, що пов'язано з відчуттям священного. Те, що ми відповідаємо за те, що кажемо, пояснено у Господньому твердженні: “За кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!” (Матвій 12:36). Цар Веніамин застерігає нас, щоб ми слідували за нашими думками і словами (див. Мосія 4:30), і Алма проголошує, щоб без покаяння, коли нас судитимуть, “наші слова викриватимуть нас; так... нас не буде визнано незаплямованими” (Алма 12:14).

Ви знаєте з власного досвіду, що світ стає дедалі богохульнішим, брутальнішим у слові, але ми не можемо дозволити собі принизитися до цього рівня. Лайки і брутальна мова паплюжать Бога і Христа та Їхні створіння. Ми ніколи не повинні бути винними у паплюженні Спасителя, як це було під час Його розп'яття.

“А хто побіч проходив, то Його лихословили, головами своїми хитали й казали: Отак! Ти, що храма руйнуєш та за три дні будуєш,

Зійди із хреста, та спаси Самого Себе!

Теж і первосвященники з книжниками глузували й один до одного казали: Він інших спасав, а Самого Себе не може спасти!

Христос, Цар Ізраїлів, нехай зійде тепер із хреста, щоб побачили ми та й увірували. Навіть ті, що разом із Ним були розп'яті, насміхалися з Нього” (Марк 15:29–32).

Засудження “синів загибелі” в тому, що вони “розіп'яли [Христа] в собі і виставили Його на відкритий сором” (УЗ 76:35). Ми не можемо дозволяти собі нічого подібного у своїх словах. Ми не можемо дозволити собі промовляти Його ім'я або щось—у Його ім'я легковажно або недбало.

В Ученні і Завітах ми читаємо повчання і застереження:

“Ось, Я є Альфа і Омега, Сам Ісус Христос.

Отже, нехай усі люди з пересторогою приймають Моє ім'я на свої уста

Бо ось, істинно Я кажу, що є багато таких, які перебувають під цим осудом, які вживають ім'я Господа, і вживають його надаремно, не маючи повноваження...

Пам'ятайте, те, що сходить з висоти, є священним і має промовлятися з обережністю і зі стриманістю, що від Духа; і в цьому немає засудження, і ви отримуєте Дух через молитву; отже, без цього залишається засудження” (УЗ 63:60–62, 64).

Хоч ми і маємо повноваження вживати ім'я Ісуса Христа, ми мусимо робити це з обережністю. Його ім'я і “те, що сходить з висоти, є священним і має промовлятися з обережністю і зі стриманістю, що від Духа”. Ми повинні пам'ятати це, коли просять виступити в церкві або коли ми свідчимо.

Ми знаємо, що в цих ситуаціях від нас чекають, що ми закінчимо свої слова “в ім'я Ісуса Христа”, що означає, що сказане нами ми сказали в Його ім'я. Отже ми маємо бути особливо обережними щодо того, що саме ми кажемо і як. Не повинно бути місця нерозумним або глупотливим словам. Найважливіше, щоб ми шукали Духа через молитву, щоб ми говорили зі стриманістю, що від Духа, і уникали осуду.

Я помітив, що Президент Гордон Б. Хінклі часто закінчує свої промови “у священне ім'я Ісуса Христа”. Я не пропоную, щоб робили те саме; я не думаю, що він хотів би цього або що це буде доречно казати щоразу. Натомість я привертаю вашу увагу до того факту, що пророк глибоко відчуває відповідальність говорити в ім'я Господа, і це є священним для нього. Він вживає це ім'я і говорить у це ім'я, і це є прикладом, який ми маємо наслідувати.

5. Страх Божий

Останнє, чого я торкнувся сьогодні, озаглавлено так: “страх Божий”. У Писаннях є багато місць, які радять людям боятися Бога. У наш час ми зазвичай тлумачимо слово *боятися* як “поважати”, або “благоговіти”, або “любити”, тобто страх Божий означає любов до Бога або повагу до Нього і Його закону. Це часто може бути правильним прочитанням, але мені цікаво: можливо іноді *страх* дійсно означає саме *страх*, як наприклад тоді, коли пророки кажуть про страх образити Бога порушенням Його заповідей.

Подумайте, скажімо, про цю приповідь: “І страх Господній відводить від злого” (Приповіді 16:6). Йова описано як досконалого і праведного чоловіка, який був “невинний та праведний, і він Бога боявся, а від злого втік” (Йов 1:1). Добрим прикладом такого ставлення є Йосип у Єгипті. Коли Потіфарова дружина спробувала звабити його, Йосип відповів: “Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?” (Буття 39:9). Він боявся грішити проти Бога. Багато хто сьогодні оцінив би реакцію Йосипа як наївну. Вони б сміялися з його недосвідченості, бо самі не бояться грішити проти Бога.

Джозеф Сміт одного разу отримав покарання за те, що не виказав достатньої турботи про те, чого бажав Бог. Господь сказав йому: “Тобі не слід було боятися людину більше, ніж Бога. Хоч люди зневажають поради Бога й ставляться з презирством до Його слів—проте тобі слід було бути вірним” (УЗ 3:7–8).

Я думаю, що страх Господній, або те, що Павло називає “побожністю” (Євреям 12:28), має бути складовою частиною нашого благоговіння перед Ним. Ми повинні так любити і шанувати Його, що боялися б зробити щось неправильне в Його очах, незалежно від того, що про це подумують інші, або якого тиску від них ми зазнаємо. Мороній закликає нас: “Почніть як у давнину, і прийдіть до Господа всім серцем вашим, домагайтеся свого власного спасіння з страхом і трепетом перед Ним” (Мормон 9:27).

Оскільки світ навколо нас здебільшого ігнорує Бога, ми іноді з легкістю забуваємо, що наш обов’язок знати і виконувати Його волю є постійним. Більшість не усвідомлює або не вірить, що одного дня в майбутньому кожен з нас буде змушений звітувати перед Господом за своє життя: за думки, слова і дії. Здобуття нашого власного спасіння зі страхом і трепетом означає докла-

дання зусиль і вчинки у щоденному житті, які підготують те, що стане добрим звітом.

Благословенні тим, що ми отримали те, що отримали, ми можемо розвиватися духовно, як не може жоден інший народ, але ми і ризикуємо більше, ніж інші. Ми не можемо вчиняти ті гріхи, які вчиняють вони, без того, щоб не підпасти під більший осуд, бо якщо ми грішимо, ми грішимо проти більшого світла. Ми не можемо легковажно ставитися до того священного, що було ввірено нам і вважатися такими ж невинними, як ті, хто не пізнав Бога.

Ми не байдужі Богові, і якщо ми маємо цілісність і чутливість, щоб шанувати священне, ми отримаємо навіть більше. Але якщо ні, наші благословення обернуться на наш осуд. Правильне ставлення або модель проголошені Господом в Ученні і Завітах:

“Отже, той, хто молиться, чий дух упокорений, той визнаний Мною, якщо він підкоряється Моїм обрядам.

Той, хто каже і чий дух упокорений, чия мова лагідна і напутлива, той від Бога, якщо він підкоряється Моїм обрядам.

І знову, того, хто тремтить під Моєю силою, буде зроблено сильним, і той принесе плоди хвали і мудрості, згідно з одкровеннями та істинами, які Я дав вам” (УЗ 52:15–17).

Прийміть батьківські умовляння, з якими Алма звертався до Коріантона: “О сину мій, я бажую, щоб ти більше не заперечував справедливості Бога. Не намагайся виправдовувати себе анітрохи через свої гріхи, заперечуючи справедливість Бога; але нехай справедливість Бога, і Його милість, і Його довготерпіння повністю керують у твоєму серці; і нехай це принизить тебе аж до праху у покірливості” (Алма 42:30).

Застереження

Наостанку, слово застереження для вас. По мірі поглиблення благоговіння до священного, зростатиме ваше розуміння. Писання говорять про це як про світло, що “яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (УЗ 50:24). Цей процес описують також як просування від благодаті до благодаті. Сам Спаситель просувався цим шляхом, аж доки Він не отримав повноту, і ви можете йти Його шляхом (див. УЗ 93:12–20).

Саме у цьому напрямі вестиме нас відчуття священного. Проте завжди пам'ятайте, що по мірі того, як святість зростатиме в вас і вам ввірятимуть більше знання і розуміння, ви маєте ставитися до цих речей з уважністю. Ми вже згадували уривок з Писання, де стверджувалося, що те, що йде згори, є священним і про це слід говорити з обережністю і стриманістю від Духа. Господь також наказував і досить різко, що ми не повинні кидати перла перед свинями або віддавати те, що є святим, собакам (див. 3 Нефій 14:6; УЗ 41:6), що означає, що священне не можна розкривати або обговорювати з тими, хто не є підготовленим до того, щоб відчутти його цінність і хто може навіть нападати на це замість того, щоб цінувати.

Будьте мудрими з тим, що Господь дає вам. Це довіра. Ви не будете, скажімо, з усіма людьми підряд ділитися змістом свого патріаршого благословення.

Старійшина Бойд К. Пекер якось порадив:

“Я прийшов до переконання, що немудрим є постійно говорити про незвичайні духовні переживання. Їх слід охороняти з обережністю і ділитися тільки тоді, коли Сам Дух спонукає нас використати їх, щоб благословити інших.

Я завжди пам'ятаю ці слова Алми:

“Багатьом дано знати таємниці Бога; проте їм суворо наказано, щоб вони не передавали це, тільки відповідно до тієї частини його слова, яку він дав дітям людським, відповідно до уваги і старанності, яку вони приділяють йому” (Алма 12:9).

Я чув, як президент Меріон Г. Ромні якось навчав президентів місій та їхніх дружин у Женеві. “Я не

розповідаю вам усього, що я знаю. Я ніколи не розповідав моїй дружині все, що я знаю, бо я помітив, що коли я говорив надто легковажно про священне, після цього Господь не довіряв мені”.

Я вважаю, що ми маємо дотримуватися цього і обдумувати це у своїх серцях, як, за словами Луки, робила Марія, обдумуючи небесні події, що супроводжували народження Ісуса. (Див. Лука 2:19)” (“*That All May Be Edified*” [1982], 337).

Усе священне і святе буде відкрито і об'єднано у цей останній і найчудовіший розподіл. З відновленням євангелії, Церкви і священства Ісуса Христа ми отримали майже неувяний обсяг священного. Це майже занадто величне благословення, що ми народилися тепер, у той час і в тому місці, де величні благословення, про які мріяли і яких прагнули пророки минулого, можуть прийти у наші життя. Ми не можемо нехтувати ними або дозволити їм висковзнути з наших рук.

Замість того, щоб сповзати у безтурботність, нехай ваше життя буде життям зростаючої точності у послухності. Я сподіваюся, що ви будете думати і відчувати, а також вдягатися і діяти так, щоб це демонструвало благоговіння і повагу до священного, святих місць, священних нагод.

Я молюся, щоб відчуття священного пролилося на вашу душу, як роси небесні. Нехай воно наближає вас до Ісуса Христа, Який помер, Який воскрес, Який живе, Який є вашим Викупителем. Нехай Він зробить вас святими, як Він є святим, щоб ви могли посісти в Його царстві і “більше не виходити звідти” (Алма 7:25). В ім'я Ісуса Христа, амінь.